

SELLEL KUUL KOGUNEB KUUBA PEALINNA HAVANNASSE NOORI MAAILMA IGAST ÄÄREST. SIIN TOIMUB XI NOOR-SOO- JA ÜLIÖPILASFESTIVAL.

ESIMENE SELLINE NOORTE KOKKUTULEK OLI 1947. AASTAL TSEHHOSLOVAKKIA PEALINNAS PRAHAS. KUS JA MILLAL TOIMUSID JÄRGNEVAD SÖPRUSPEOD, NÄED EMBLEEMIDELT.

MIDA AGA TÄHENDAB FESTIVAL!

SEE ON SUUR SÖPRUS- JA SOLIDAARSUSPIDU. NOORED ARUTAVAD, KUIDAS HOIDA RAHU, KUIDAS KOOS VÕIDELDA PAREMA TULEVIKU EEST. RÄÄGITAKSE TÖÖST, SÖPRUSEST, ÜKSTEISE ABISTAMISEST JA KINDLASTI LASTEST. MUIDUGI KA LAULDAKSE JA TANTSITAKSE.

ET PIDUPÄEVAD KAUNID JA RÕÖMSAD OLEKSID, VALMISTUTI NEIKS HOOLEGA. MEIE KODUMAAL KORRALDATI HOOGTÖÖPÄEVI, KUS TEENITUD RAHA ANTI FESTIVALI HEAKS. LAPSED JA NOORED MEISTERDASID KAUNEID KINGITUSI. VÕIB-OLLA SAAB MÕNI KAUGE KÜLALINE ISEGI SINU POOLT VALMISTATUD SUVENIIRI. PEETI TÖÖ-, LAULU-, TANTSU- JA SPORDIVÕISTLUSI, ET SELGITADA PARIMAD. KÕIGE TUBLIMAD NOORED KOLHOOSNIKUD JA TÖÖLISED, ÜLIÖPILASED JA KOOLILAPSED SAAVAD AGA ÕIGUSE SÕITA HAVANNASSE.

NÜÜD TEEME KA MEIE SINUGA REISI KUUBASSE.

Piduehtes saar

KUS ASUB KUUBA?

Sa ju tead, kuhupoole loojub päike? Kui hakata talle öhtul lennukiga järele sõitma, jõuaks hommikuks kaugele, kaugele saarele keset sooja merd peaaegu teisel pool maakera. Sellel saarel ei saja kunagi lund ja detsembris võib julgelt suplema minna. Sealsetes metsades kasvavad palmid, põldudel magus suhkrupilliroog ja ananassid, aedades apelsinid ja sidrunid, tiikides elavad krokodillid.

Saarel on palju koole ja muidugi palju lapsi. Väiksemad neist käivad peaaegu samasugustes koolides nagu meie lapsed, suuremate koolid aga on kindlasti maal. Neid nimetatakse internaatkoolideks. Seal õpilased õpivad ja käivad iga päev ka põllul või aias tööl. Pärast seda mängivad, laulavad, tantsivad ning magavadki koolimajas. Koju minnakse ainult koolivaheaegadel. Selle saare nimi on Kuuba. Saar ise on pisut rõhkem kui kaks korda suurem meie koduvabariigist.

KAKS LAEVA

Et Kuuba ümber on meri, on seal alati olnud ka palju laevu. Kuid kaks nendest on kõige tähtsamad.

Esimene oli vanaaegne purjekas nimega «Santa Maria». Sellega purjetas peaaegu viissada aastat tagasi üle ookeani kuulus meresõitja ja maadeuurija Kolumbus. Otsides uut mereteed kaugetesse ja rikkastesse Idamaadesse, avastaski Kolumbus Ameerika.

Üks esimesi saari selles uues maailmajaos, kuhu «Santa Maria» pärast kümme nädalat kestnud purjetamist jõudis, oligi Kuuba. Tookord elasid seal rahumeelsed indiaanlased, kes Kolumbuse meeskonna lahkelt vastu võtsid.

Aga Kolumbuse järel Kuubale sõitnud kasuahnud sõjamehed tegid indiaanlased oma orjadeks ning vedasid lisaks nendele sinna tööle ka neegreid. Orjad pidid vallutajate heaks kogu aeg rasket tööd tegema. Peremeheid vaid laisklesid ja pidutsesid. Nii kestis see mitu aastasada. Kuubast sai orjakauplejate ja mereröövlike, pisarate ja õuduste saar.

Sel ajal, kui sinu ema ja isa veel palju nooremad olid, sõitis ühel päeval Kuuba randa mootorlaev «Granma». See tõi kodumaale tagasi Kuubalt põgenema sunnitud revolutsionäärid eesotsas nende juhi Fidel Castroga. Revolutsionääridega ühinesid tööinimesed ning peremehed kihutati minema. Kõik elanikud kuulutati võrdseiks, kasarmud ehitati koolideks,

rikaste rahajõmmide suvilatest said pioneeri-laagrid.

Pärast seda hakati Kuubat kõikjal nimetama Vabaduse saareks. Nüüd elavad seal sõbralikult koos erineva nahavärvusega töökad, õnnelikud ja tantsuhimulised inimesed. Igal suvel korraldavad nad lõbusaid karnevale.

SUURE PEO OOTEL

Nii suurt pidu, nagu nüüd ees seisab, pole saarel veel olnud. Kuubalastele tulevad külla noored paljudest teistest riikidest.

Koos kõigi saareelanikega on nendeks päevadeks ammu ja hoolikalt valmistunud ka Kuuba lapsed. Nad töötasid suhkruroo koristamisel, kasvatasid lilli, aitasid ehitada pioneeride paleed. Usinasti koguti vanapaberit, tühje pudeleid ja purke, mille eest saadud raha anti festivalikassasse. Kõigis linnades tehti ühiselt korda tänavad, pargid ja spordiväljakud. Koolides õpiti tundma nende maade elu, kombeid ja laule, kust külalisi oodatakse. Samal ajal, kui vanemad õpilased uurisid oma kodukoha ajalugu ja õppisid võõrkeeli, et külaliste teetühiks olla, meisterdasid nooremad sõpradele toredaid mälestusesemeid, joonistasid pilte Kuuba elust, tegid köiejuppidest naljakaid sasi-päiseid nukkusid, konservikarpidest laevu ja palju muud.

Nüüd on ettevalmistused lõppenud, laulud selged, karnevalikostüümid valmis, koolid ja pioneerilaagrid piduehtes.

Suur sõpruspidu võib alata.

ENDEL PÖDER

KALLID OKTOOBRI LAPSED! EESPOOL LUGESITE, KUIDAS ELATAKSE FESTI-
VALIMAAL KUUBAS. SELLEL LEHEKÜLJEL AVALDAME TUNTUD KUUBA
KIRJANIKU, KOMMUNISTLIKU PARTEI LIIKME MIRTA AGIRRE LUULETUSI.

MILLEST LAULAB MEREMEES

«Kaugelt sind siia
on kandnud veed.
Räägi, kes oled
ja mida sa teed?»

Millest sa laulad nüüd,
aerudel käed?»

«Laulan sellest,
mida ma näen,
tuulest,
merest
ja lainemäest.»

Illustreerinud ANNE AARE

ELURING

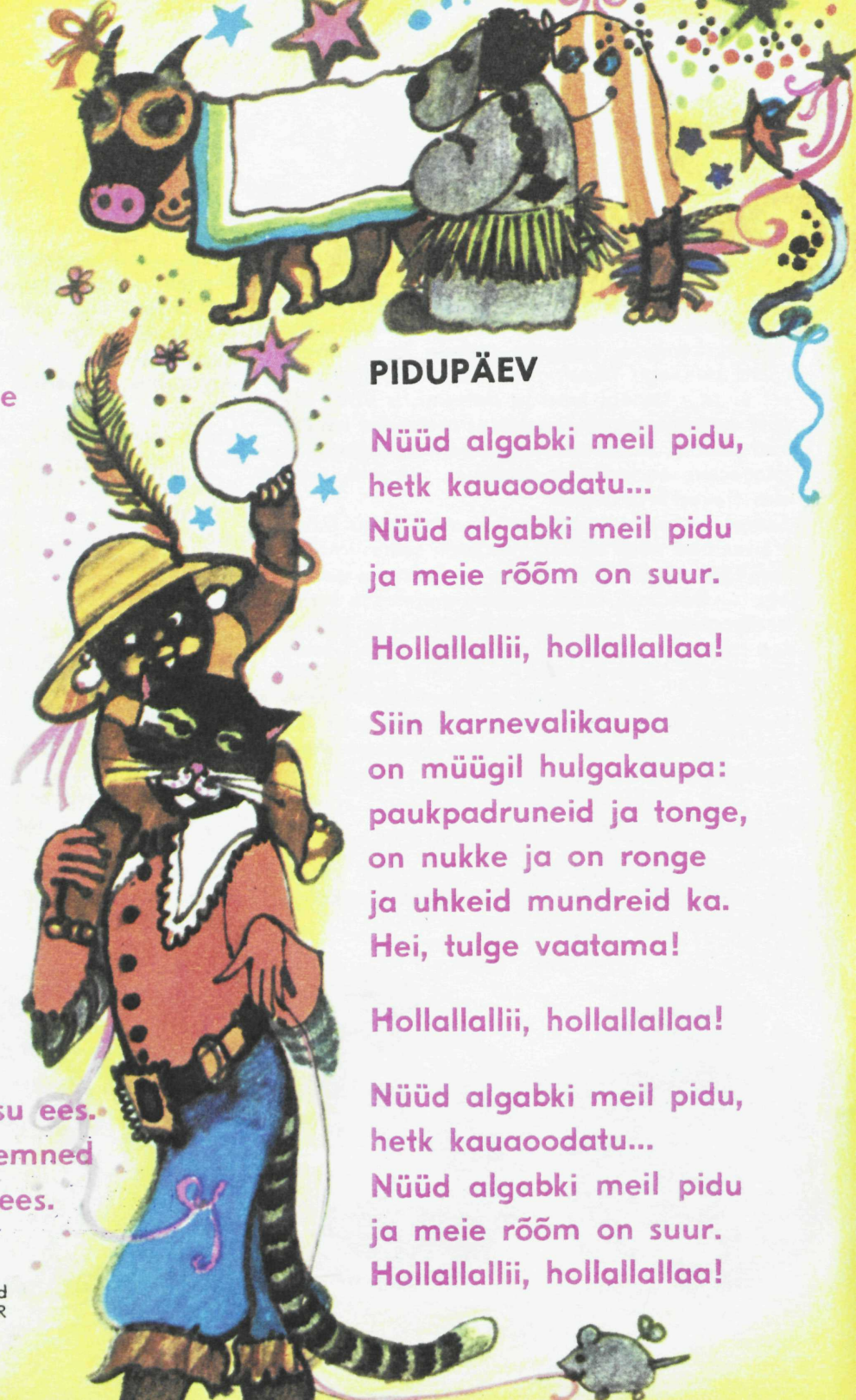
Seemnest kasvatab taime
soe kevadkuu.
Taim sirgub puuks.
Juba õites on puu!

Õiest saab vili
ja selle seest
leiad sa
jällegi
seemne eest.

Seemnest saab taim,
kasvab puu,
puhkeb õis.
Õis loob vilja
nagu arvata võis.

Jälle üks apelsin seisab su ees.
Ka temal on kuldsed seemned
sees.

Vene keelest tõlkinud
INGVAR LUHAÄÄR

PIDUPÄEV

Nüüd algabki meil pidu,
hetk kauaoodatu...
Nüüd algabki meil pidu
ja meie rõõm on suur.

Hollallallii, hollallallaa!

Siin karnevalikaupa
on müügil hulgakaupa:
paukpadroneid ja tonge,
on nukke ja on ronge
ja uhkeid mundreid ka.
Hei, tulge vaatama!

Hollallallii, hollallallaa!

Nüüd algabki meil pidu,
hetk kauaoodatu...
Nüüd algabki meil pidu
ja meie rõõm on suur.
Hollallallii, hollallallaa!

LEOPOLD JA NÖGININA

KALJU SAABER

Ühes linnas elavad kaks korstnapühkijat — Leopold ja Nöginina. Leopoldi võib igaüks kallistada, ilma et end määriks. Nögininale aga antakse tänaval nagu tuletrjeautole kaugelt teed. Kord kutsus Nöginina Leopoldi võistlema, sest talle ei mahtunud hinge, et Leopoldi temast paremaks meistrimeheks peetakse. Vihane Nöginina kukutas oma harja korstnasse nii, et uksest ja akendest tahmapilv välja paiskus. Kui Leopold oma harja korstnasse lasi, tuli eideke kepi najal kõbinal uksele, vaatas üles ja ütles: «Mõtlesin, et hakkas seenevihma sabistama!»

Kui töö oli tehtud ja vaev nähtud, lasti kumbagi korstnasse valge angoora kass. Leopoldi korstnast ilmus valge kiisu, kes hakkas samas oma käppi noolima, seda aga, kes süsimustana Nöginina korstnast ehmunult välja hüppas, ei tundnud keegi ära. Arvake nüüd ise, kelle korsten puhtamaks sai! Või kumba korstnapühkijat nüüd naeratades tööle kutsutakse!

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Fr. R. Kreutzwoldi
nim. ENSV Riiklik
Raamatukogu

KALLIS ELLEN NIITI

Palju, palju õnne 50. sünnipäevaks!
Mulle meeldivad väga Pille-Riini lood. Ja Triinu ja Taavi jutud. Ja Kröll, kes elab köögikapis. Ja onu Ööbik, kes elab Öösorri tänaval. Ei tea, kelle Sa nüüd järgmiseks välja mõtled!

Loodame, et saame seda varsti teada.

«TÄHEKESE» lugejad ja tegijad

Kuidas onu Ööbik

JÄÄTIST SÖÖB

Onu Ööbikule maitseb üle kõige vahveltorbikuga koorejäätis. Teda nähakse tihti koos teiste onukestega jäätisesabas seismas. Kui onu Ööbikul palgapäev on, jagab ta kohe palga osadeks: üks osa kompvekkide ostmiseks, teine osa limonaadi ostmiseks, kolmas ja kõige suurem osa jäätise ostmiseks. Ühe väikese osa palgast eraldab onu Ööbik kurgurohtude ostmiseks. Need kuuluvad nimelt suure jäätise-söömise juurde nagu salat lihasöögi juurde.

Ühel kevadisel hommikul ostis onu Ööbik töölt tulles korraga kaks-kümmend neli jäätist, sest talle oli makstud töökohast palgale lisaks preemiat. Onu Ööbik läks koju ja söi jäätised kõik korraga ära ning heitis mõnuga magama. Õnneks sõitis üks tuttav kiirabiauto sel hommikupoolikul onu Ööbiku majast mööda. Autojuht märkas, et onu Ööbiku maja on härmas, kuigi oli maikuu ja ilm küllalt soe. Autojuht näitas onu Ööbiku maja kiirabiarstile ja tuttav kiirabiarst sai asjast kohe aru.

Ta tormas koos kiirabiõega majja, haaras külmast kangestunud onu Ööbiku voodist kandraamile ja viis lähemasse haiglasse ülessulatamiseks. Nii lõppes kõik hästi.

Muidugi võib igaüks ise arvata, mis oleks juhtunud, kui onu Ööbik oleks need jäätised jaanuaris ära sünnud.

Illustreerinud EDGAR VALTER

Kuidas onu Ööbik KÕIKE KOGUB

Onu Ööbik on suur kollekttsionäär ehk koguja. Kui ta noorem oli, kogus ta nõõpe, kirjaklambreid, kammipiisid ja ilusaid karpe. Nüüd kogub ta tõsisemaid asju.

Kui onu Ööbiku naaberkorteris oli suurpuhastus, seisis onu Ööbik mitu tundi naabrite elutoas ja kordas:

«Ärge visake seda ära, ma kogun seda!»

Naabrinaine ja naabrimees ja naabripojad ja naabritütred aga kandsid ja kandsid korterist välja kõike neile ülearust: vanu raadioaparaate, katkisi saapaid, vana mööblit, vanu mütse, moest läinud lillevaase, lõmmis supipotte, täiskirjutatud koolivihikuid, katkisi kausse, kõrvata kruuse ja muud ja muud ja muud.

Onu Ööbik pidi lausa talitsema suud, et mitte öelda: «Ärge visake seda ära, ma kogun seda! Just nimelt seda ma kogun!» Onu Ööbiku tuttavall Markus Trampjalal on margikogu. Ta kogub lindude ja loomade marke. Onu Ööbik on ka mitu korda markide kogumist alustanud. Sünnipäevakingiks tõi sõber Markus talle suure helesinise margialbumi. Selles oli sees kuus rida marke: esimene rida loomadega, teine rida lindudega, kolmas rida lilledega, neljas rida kosmonautidega, viies rida sportlastega ja kuues rida muidu suurte meeste nägudega.

«Nüüd kogun ma ainult marke!» ohkas onu Ööbik kergendatult.

«Nüüd ei kogu ma midagi muud!»

Ja ta viskas ära kõik nõõbid ja klambrid ja piid.

Aga juba mõne päeva pärast selgus, et marke ei olegi nii lihtne koguda kui nõõpe ja piisid. Eile hommikul pani onu Ööbik näiteks vee sisse likku kümme kaladega marki, et margid ümbrikult lahti liguneksid. Ise läks ta tuppa televiisorit vaatama.

Enne tööleminekut unusid margid onu Ööbikul hoopis ära. Hommikul aga, kui ta öötöölt koju tuli, sõi ta margitaldriku kogemata riisisupi pähe tühjaks.

Viis liblikatega marki kleepis onu Ööbik süljega aknaklaasi külge. Need olid nimelt nii ilusad, et oleks tahtnud neid kogu aeg vaadata. Kahjuks ei arvestanud ta seda, et liblikad võivad päikese käes virguda ja koos markidega minema lennata. Nagu ka juhtus.

Kui onu Ööbik piimapoest koju tuli, ei olnud liblikatega marke enam aknaklaasil ollagi.

Järgmine kord kleebib onu Ööbik aknaklaasi külge suurmeestega margid. Need ei saa vähemalt lendu tõusta.

Sõrmemäng

INGLISE KIRJANIK KATHLEEN BARTLETT

Kaks prisket härrat said kokku teel,
• (pöidlad)
viisakalt kummardasid, veel ja veel.
Tere!

Tere!

Tere!
Veel ja veel ja veel.

Kaks sihvakat daami said kokku teel,
(nimetissõrmed)
viisakalt kummardasid, veel ja veel.
Tere!

Tere!

Tere!
Veel ja veel ja veel.

Kaks politseimeest pikka said kokku teel,
(pikkpeetrid)
viisakalt kummardasid, veel ja veel.
Tere!

Tere!

Tere!
Veel ja veel ja veel.

Kaks väikest koolipoissi said kokku teel,
(nimetamatsid)
viisakalt kummardasid, veel ja veel.
Tere!

Tere!

Tere!
Veel ja veel ja veel.

Kaks pisikest beebit said kokku teel,
(väikesed atsid)
viisakalt kummardasid, veel ja veel.
Tere!

Tere!

Tere!

Veel ja veel ja veel.

INGLISE KIRJANIK
RODNEY BENNET

Pott ja pada

«Mull-mull-pah!» ütles Pada.
«Mull-mull-pahh!» ütles Pott.
«Mull-mull, mull-mull, pah! pah! pah!
Palav on, palav on jah.»
«Kas tõstan teid tulelt maha?»
«Ei, siin on tore kah,
me lihtsalt omavahel räägime nii:
mull-mull, mull-mull, pah!»

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

Tibuke

Mul oli väike tibu,
kes tegi kõik, mis vaja.
Ta pesi toidunõud
ja hoidis korras maja.
Ta veskilt jahu tõi,
kui jahu oli vaja.
See käik ei võtnud iial
tal't üle tunni aja.
Ta kakke küpsetas
ja pruulis hüva kalja,
ning õhtul jutte vestis
ja tegi palju nalja.

INGLISE KIRJANIK
IAN SERRAILLIER

Kõdisalm

«Kes teeb mu seljale kõdi?»
küsis sein. «Kas päike?»
«Mina,» ütles väike
sajajalgne.
«Õpin roomama,
teen oma esimesi käike.»

Tõlkinud INGVAR LUHAÄÄR

KLAABU MAJA

Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — kükitasid õues kärbseseene all, meel mõru ning näod tusased. «Kui vihma ei sajak, teaksin küll, mida teha,» pomises Eino. «Kui vihma ei sajak, võiksime jalgpalli taguda.» — «Kui vihma ei sajak, teaksin mina ka, mida teha,» ütles Elju. «Kui vihma ei sajak, võiksime maasikale minna.»

«Või oja äärde solistama,» ohkas Ene. «Kui vihma ei sajak, ei oleks kindlasti . . .»

«I-gav,» venitasid kõik kooris. Ja vahtisid üksteist nägudega, millele oli selgelt kirjutatud kurb küsimus: «Mida teha!»

Vastus tuli kõrgelt pea kohalt. Seenekübara all ämblikuvõrgus kiikus Klaabu. Tema nüüd hüüdiski:

«Mina tean, mida vihmaga teha. Ehitame mulle maja. See lõngakorvis magamine käib juba närvidele. Kogu aeg ole hirmul, et keegi sind nõelapadjaga ära vahetab.»

Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — tõstsid silmad üles.

«Äkki läheb ilm veel ilusaks,» köhkles Eino. «Siis oleks ikka huvitavam jalgpalli lüüa.»

«Või maasikale minna.»

«Või ojas sulistada.»

Vupsti oli Klaabu võrkkiiigest all ja tõstis krimblid taeva poole.

«Niimoodi teen ma siis, kui tahan ilma ennustada. Püsib tihe pilvisus, vihm jätkab sadamist.»

Ennustus võttis lapsed liikvele. Esimesena ajas end Eino sirgu.

«Kui püsib pilvisus ja vihm jätkab sadamist, võiks tõepoolest Klaabule maja teha. Mul on kuskil üks põhjata saapakarp. Sellest saab majale seinad.»

«Mul on saapakarbi kaas. Sellest saab majale katuse,» elavnes Ene.

«Aga mul on riba tülli,» hüppas nüüd ka Elju püsti. «Tüll on hea kardinateks.»

Kümme minutit hiljem oli majategemisetöö juba täies hoos. Igavus oli seene alt vihma kätte peletatud. Tema, vaene mees, ligunes sirelipöösas, oodates hetke, mil saaks tagasi laste juurde pugeda. Aga seda hetke ei tulnud.

«Raudbetoon
— sinust ehitan ja loon,»

gorises Eino seinte sisse uksi-aknaid lõigates pidulikult. Tüdrukutel olid lõbusamad laulud.

«Kudusin kangast, tegin riief,
tõmbasin lõhki kirr-kärr!»

trallitas Elju kardinatüllil löikudes.

Aga Ene passitas katuseharjale tikutoosist korstnat ja kõõrutas:

«Ma olen korstnapühkija, jah pühkija,
mu tööks on korstnat nühkida, jah nühkida.»

Sellest tuli ilus maja. Aknad vaatasid igasse ilmakaarde ja uks oli kellanupuga, nagu Klaabu soovis.

«Kui te mulle külla tulete, helistage tingimata uksekella,» teatas Klaabu. Maja seinad värviti kollaseks. Katuse värviti punaseks. Aga uks helevalgeks.

«Vihmaaeg on parim aeg vesivärvidega värvimiseks,» höiskas Klaabu ja ruttas seeneräästa alla pintsleid pesema.

Lapsed, kirjutage Klaabule, mida teie teete, kui vihma sajab!

Illustreerinud AVO PAISTIK

HARRI JÖGISALU

SUKANÕEL

Umbaia perenaine tuli kassipoja järele. Lapsed olid õues ja said kohe aru, mida võõras soovib — tal oli käes väike vitstest korb, millele riie üle seotud. Külainimesel oli kirju põll ees ja roosidega rätik peas, nii nagu oleks end linnasõiduks või poodiminekuks ehtinud. Väikesest kiisust oli kahju küll, sest teist nii ilusat musta-kollase-valgekirjut kassi polnud terves külas. Kiisu oli viimane poeg ema juures, teised olid juba külas laiali. Aga tädi Liisi ütles, et ka see poeg tuleb ära anda, küll varsti on uued pojad.

«Mina tulin nüüd selle rotimurdja järele!» kuulutas külaline valju häälega juba enne, kui tere ütles.

Lapsed saadeti kasse otsima. Kiisutati ja miisutati, aga kasse polnud. Ei leitud aidast ega aida alt, laudast ega laudilt.

«Küll on lugu, saada või tühja korviga tagasi,» kurtis vanaema.

Aga Liisi-tädi teadis, mida teha, et kassid või maa alt välja tuleksid. Ta läks kaevule ja võttis lüpsiku kuivamast, nii et selle sang paar korda vastu plekkserva kõlksatas. Oh, sa aeg küll! Kassid olidki kohal: See, keda otsiti, kohe ema sabas, silmad unised.

«Lüpsikukolina peale ei jää meie kassid ilmaski magama,» kinnitas tädi ja kallas jahutusnõust fassitäie piima — ega loomi tohtinud petta.

Kui piim otsas ja vurrud lakutud, nabiti pisike kiisu kinni. Ei aidanud hale näugumine, kuri kräunumine, surtsumine ega küünistamine, korvi pisteti ikkagi. Külamemmel oli vaatamist, et pukitsev loomake rätiku alt välja ei pääse.

«Näe elukat, mis teeb! Seuke tõmbab mu veel lõhki,» naeris memm, «aga sellegipoolest maksan teie hiirekuninga hinna kenasti kinni.»

Võttis põlletaskust midagi, ulatas tädile ning lisis:

«Sukanõel, tuliuus, just poest ostsin.»

Tädi võttis nõela vastu ja tänas ilusasti.

«Ja head päeva! Viin oma perele näha, mihuke karvakera mulle anti.» Ning külaline katsus, et kibekähku väravast välja sai.

Lapsed kogunesid tädi ümber.

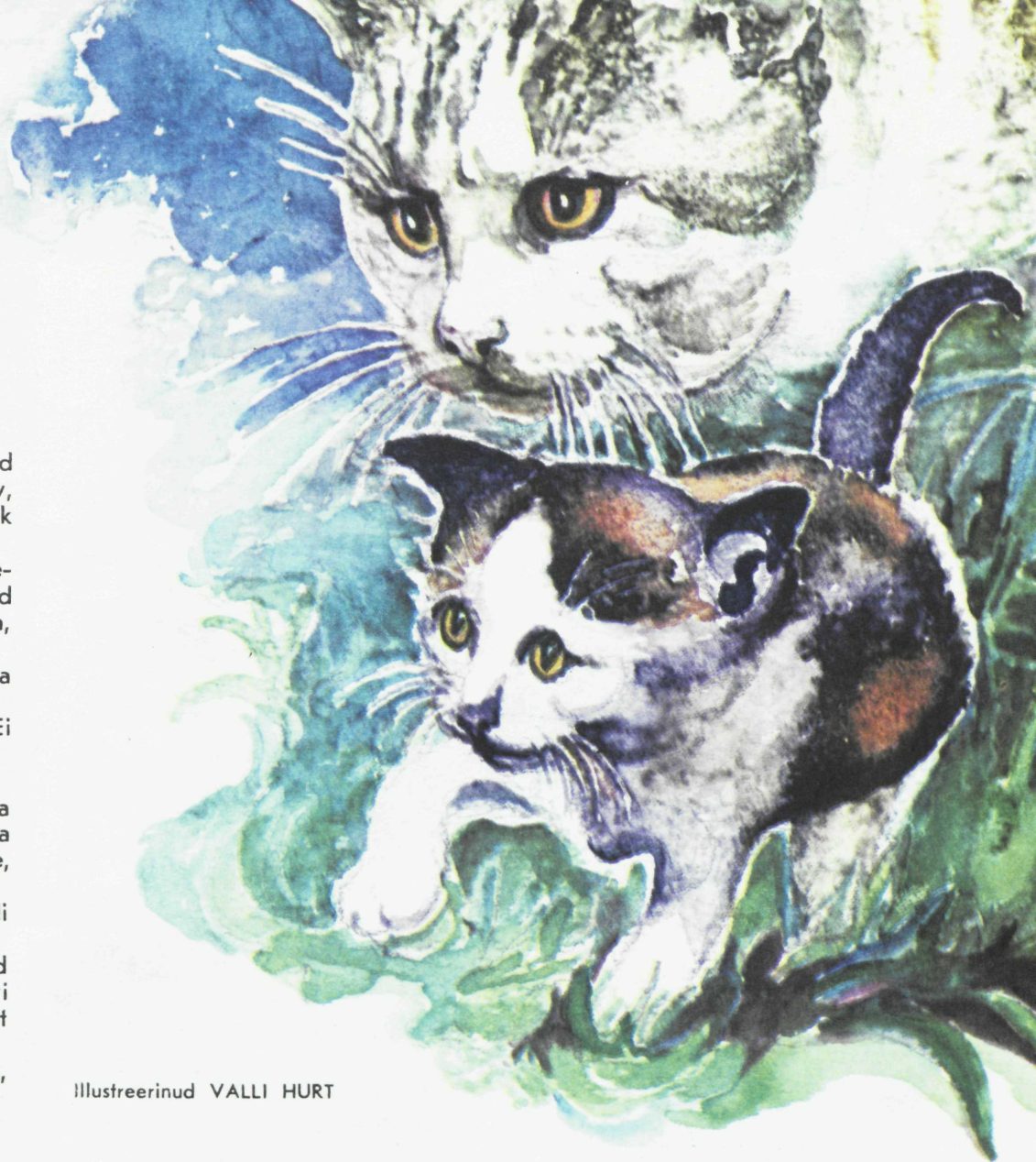
«Ütle, miks ta selle nõela tõi?»

«Kassipoja eest antakse sukanõel.»

«Miks sukanõel?»

«Ju pastlanõela peetakse paljuks.»

«Kas midagi muud ei või anda?» küsiti edasi.

Illustreerinud VALLI HURT

«Midagi muud? Kotinõel oleks veel suurem.»

«Ei, meie mõtleme niisugust, mis poleks liiga suur.»

«Õmblusnõel jälle on ülearu väike.» Ja tädi tegi nii tõsise näo, et vaevalt sai naeru peetud.

«Tädi, sa narrid!»

«Ei narri. Sukanõel on kõige parajam, mis juba vanast ajast kassipoja eest makstakse.»

PIKI ja TOHOTIISE

(Algus «Tähekeses» nr. 6)

Põhjamaal ei saa lapsed lageda taeva all elada, sellepärast ehitasid Piki ja Tohotiise endale maja. Et nad võiksid üheaegselt aknast välja vaadata, oli majal kaks akent. Et nad võiksid üheaegselt jalutama minna, oli majal kaks ust. Et nad võiksid teineteisel külas käia, oli majal kaks tuba. Kui maja sai valmis, küsis Tohotiise: «Mis lapsed veel teevad?»

«Lapsed käivad lasteaias,» vastas Piki.

«Lähme meie ka!»

Tohotiise pani pähe nokkmütsi, Piki pani ette prillid ja nad läksid.

Lasteaia väravas seisis post kahe viidaga. Ühele oli kirjutatud «Nukud», teisele «Sokud». Meie sõbrad läksid mööda esimest teed. See viis muruväljakule, kus nukkudel käis võimlemistund. Parajasti harjutati nõõriga hüppamist.

Tulnukaid nähes jooksid nukud neile vastu, piirasid Piki ümber — Tohotiiset nad võõrastasid — ja hakkasid pärima:

«Kas sa oled meie uus mängukaaslane? Mis su nimi on? Kas sa nõõriga hüpata oskad?»

Piki palus nõõri ja näitas oma oskust. See äratas kõigis vaimustust, ainult üks nukkudest, Armsake, tõmbas suu viltu. Ta oli — oma nimele risti vastu — kadekops.

«Vaadake, vaadake, tal on prillid!»

hüüdis ta ja näitas Piki peale näpuga.

Nukkude pilgud muutusid tõrjuvaks. Kuid Piki naeratas ja kostis Armsakesele: «Mul on prillid. Mis siis sellest?»

«Sa... Sa... Sa oled prillimadu!» hüüdis Armsake.

Piki naeratas veelgi lahkemalt: «Mis sellest?»

Armsake ei osanud enam Pikile midagi ütelda. Nüüd hakkas ta norima Tohotiise kallal.

«Vaadake, missugune pikk koon on Piki vennal! Ja kuidas ta jõllitab!» Mõnigi nukk pistis itsitama.

Tohotiise oli tõesti kuri, kolmekordselt kuri: esiteks Armsakese peale, miks see narrib, teiseks nukkude peale, miks need narrijat toetasid, ja kolmandaks enda peale, miks ta pahategijaid ei karista. Ta oli juba valmis oma viga parandama, kuid Piki jõudis enne lõbusalt hüüda: «Armas Armsake, ega sa ometi kade ei ole?!»

Nüüd itsitasid ja naersid nukud Armsakese üle. See sai aru, et ta hammas Piki peale ei hakka, naeratas sõbralikult ja ütles: «Ma tegin nalja.»

«Seepärast me naeramegi,» ütles Piki.

«Tule meiega mängima! Tule meiega mängima!» lunisid nukud Pikit. Ta oli kõigi poolehoidu võitnud.

Piki jäigi nukkudega mängima, Tohotiise läks edasi, sokkudele külla. Seal käis samuti võimlemistund. Sokud sõelusid muruväljakul edasitagasi, valides vastast, kellega püksida. Saadi ühest jagu, mindi teise, tugevama vastu. Kui võidumehed omavahel peadpidi kokku tormasid, oli raginat küll. Mõni juhtus sarvestki ilma jääma.

Üks väike must sokuke silmas Tohotiiset ja tuli teda peaga müksima. Tohotiise kannatas, kannatas, sai siis pahaseks ja tõukas tülitaja koonuga

Illustreerinud ENE PIKK

eemale. Soku näis seda just ootavat. Ta tegi väleda hüppe, löi Tohotiise kõva müksuga uperkuuti ja kus kukkus siis hõiskama:

«Mustu võitis! Mustu võitis!»

Võitja rõõm ei kestnud kaua. Maruvihane Tohotiise kargas jalule ja paiskas ta sabalöögiga istuli. Mustu jahmus nii, et ei märganud enam tõusta. Vahtis suurisilmi Tohotiisele otsa ja halises: «Mi-miks sa mi-mind löid... Mi-miks sa mi-mind löid...» Teised sokud kogunesid nende ümber ja mökitasid laivalt. Tohotiise mõistis, et on midagi valesti teinud, kükitas õnnetu soku kõrvale ja püüdis teda lohutada. See aga ei suutnud kuidagi toibuda, kordas aina: «Mi-miks sa mi-mind löid... Mina puk-puksisin ilusti, aga sina löid sa-sabaga-ga...»

Nüüd sai Tohotiisele ta eksitus selgeks: sarvemüksule oleks pidanud sarvemüksuga vastama. Kuid kõigil leludel pole ju sarvi! Ta võttis mütsi peast ja laskus Mustu ette käpuli. «Vaata, Mustu! Vaadake kõik, mul ei ole...»

Sokud nägid, et Tohotiise pea on tõesti nudi, aga ühtlasi nad nägid, et ta polegi see, kelleks olid teda pidanud. Hirmunult kisades pistsid sokud jooksu.

«Krokodill! Krokodill!»

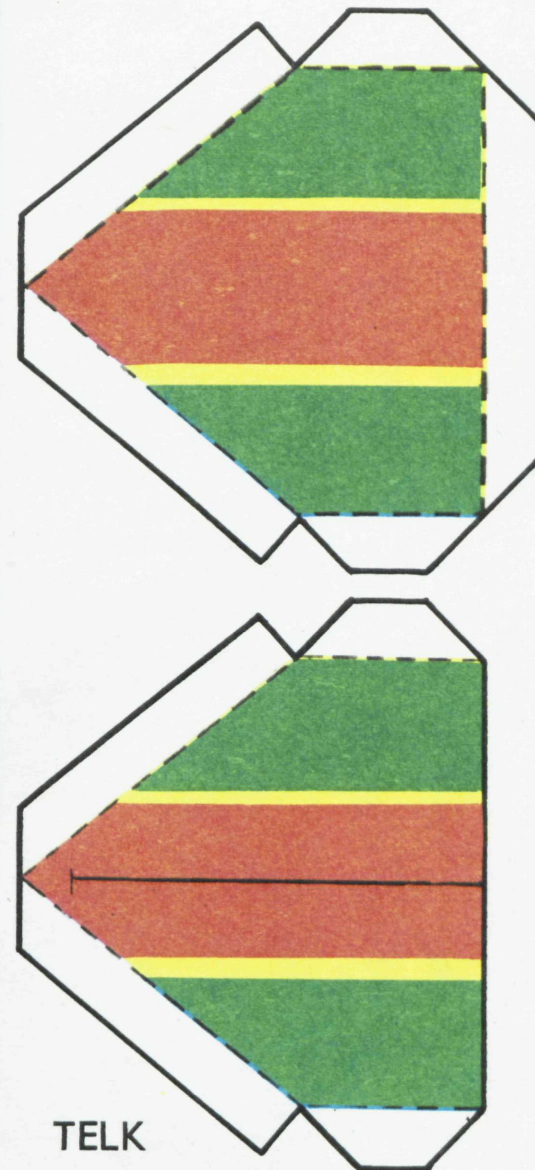
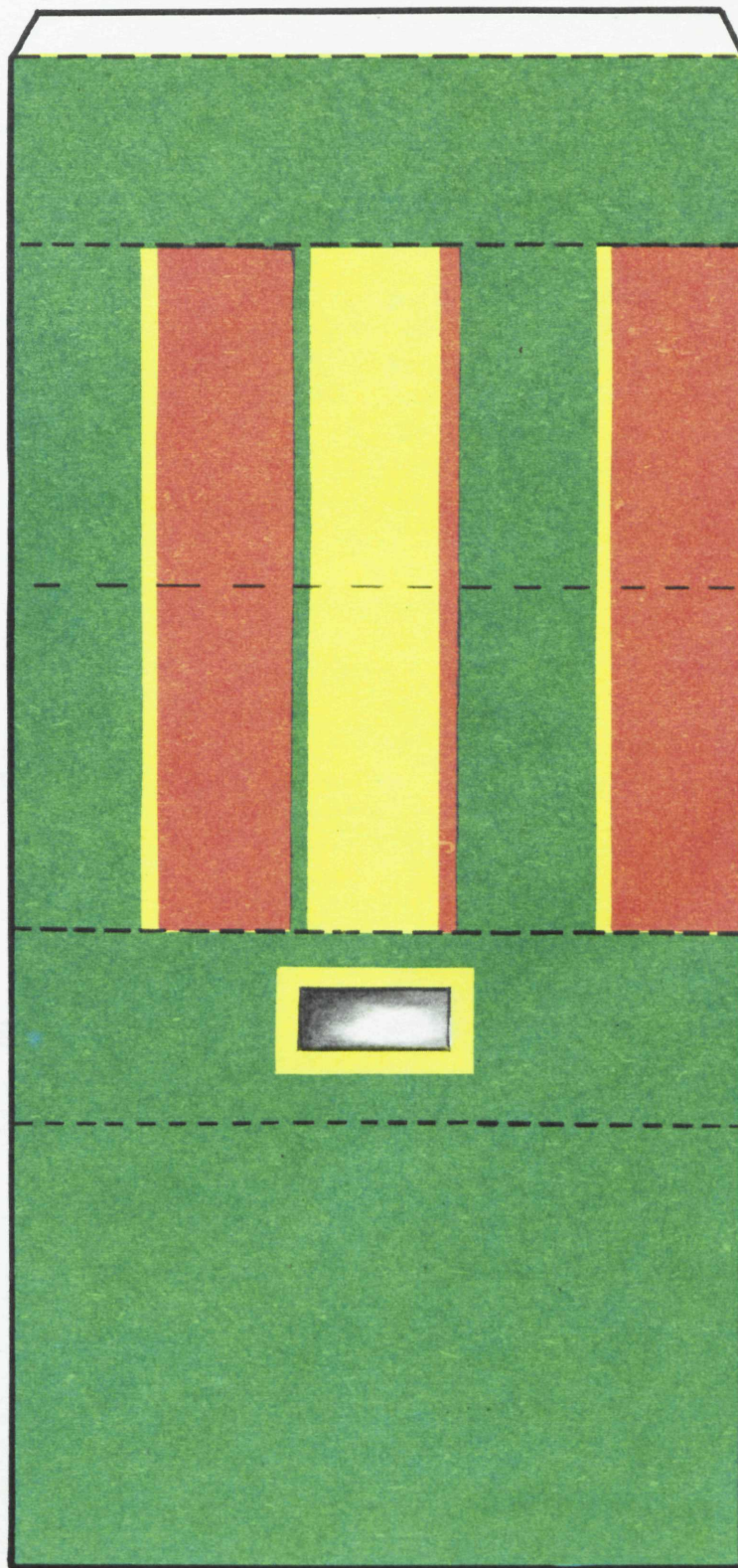
Kisa peale ilmus heitunud Piki. Tohotiise ruttas jutustama, mis oli juhtunud. Ta lootis lohutust leida. Kuid Piki vaikis. Tohotiise lohutas siis end ise:

«On nali küll, et piripill võib ülbelt keksida, kuid mõistlik mängukrokodill ei tohi eksida!»

«Inimlaps teeks siit teise järelduse,» ütles Piki tagasihoidlikult.

«Kui lähed külla kuhugi, siis kindlalt meeles pea: saad sõidelda, saad muhugi, kui kombeid sa ei tea.»

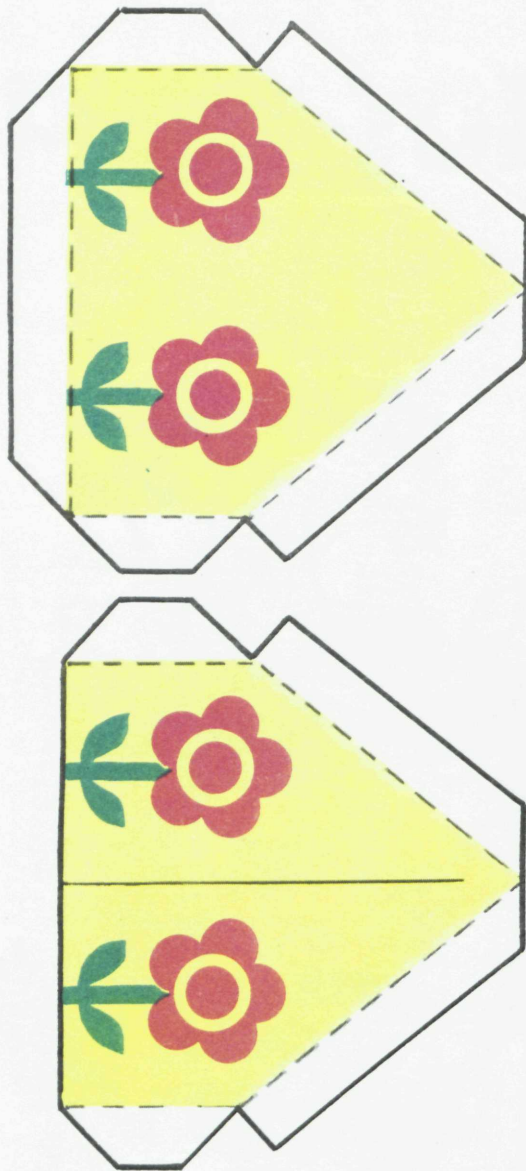
SEDA KOLLAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖEHT

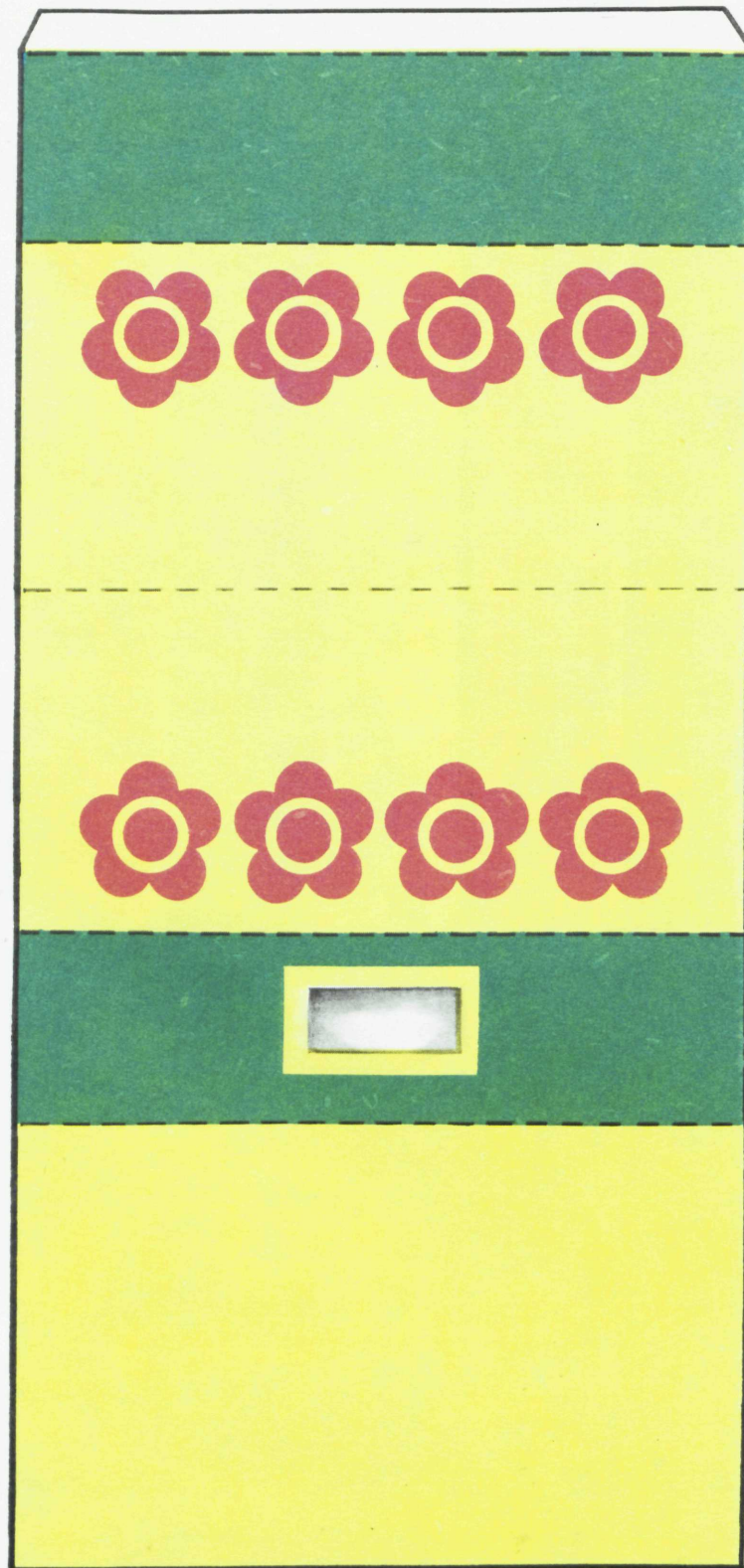
TELK

Lõika telgiosad kontuurjooni mööda välja. Kui oled otsustanud, millise poole jätad välisküljeks, voldi telk punktiirjooni mööda kokku ja kleebi põhja alt kinni. Telgi uks lõika lahti. Nüüd kleebi telgile otsad külge, nii et kleepeääred jäävad sissepoole.

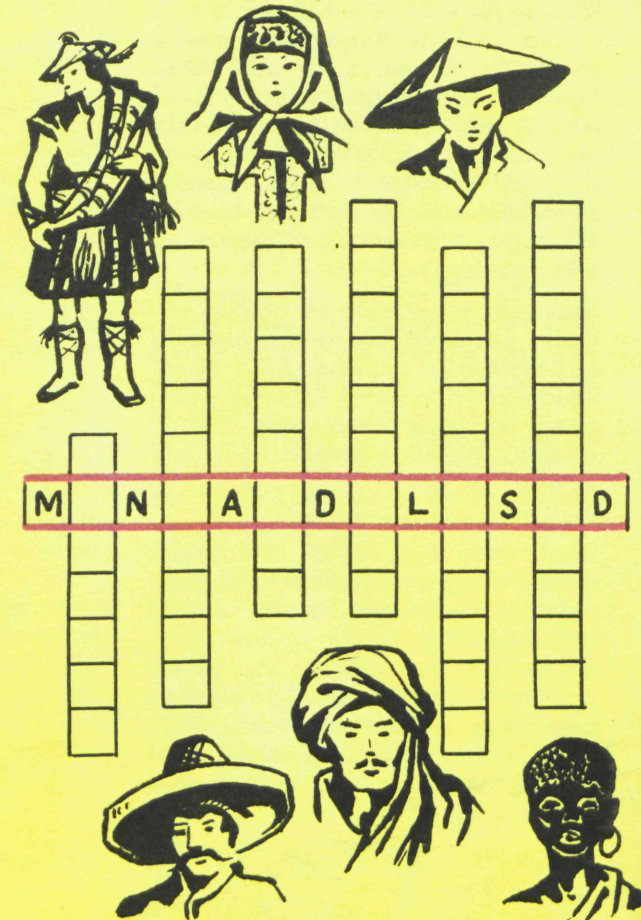

Joonistanud KARIN NIINEPUU

ARVA ÄRA! ARVA

Pedro ootab festivalile oma sõpru. Kõik nad on erinevatest rahvustest: araablane, dahomeelane, venelane, vietnamlane, mehhiklane ja šotlane. Kui sa piltidelt õigesti ära arvad, kus keegi neist on, saad põikreast teada, millist nime kannavad Kuubas nooremad pioneerid, meie oktoobrilaste eakaaslased!

Siit nimekaartidelt saad teada, milliseid toite võib leida kuuba laste toidulaual!

L. EIBSIMAI	M. AGUS TULKAR
A. NABAN	R. SII
T. MATO	N. SIPELA
A. UB	S. NASANA

ARVA ÄRA! ARVA

Vesiroosid

Vesiroosid on meie veekogude kõige ilusamad taimed. Nende suured valged õiekarikad ja laiad vee peal ujuvad lehed ei jää vist küll kellelegi märkamatuks.

Eestis kasvavad nii valge kui ka väike vesiroos. Neid leidub järvedes, jõgedes, ojaes ja ka tiikides. Vesiroosid armastavad aeglase voolu ja nõrga lainetusega vett. Allikate külm vesi neile ei meeldi.

Vesiroosid õitsevad kogu suve. Kõige rohkem näeme vesiroosiõisi aga juulis. Huvitav on see, et selle taime õis pöörab päeval ennast kogu aeg päikese poole. Öhtupoolikul kella viie paiku kaunis õis sulgub ja vajub vee alla. Seal on soojem ööbida. Hommikul kella 8—9 ajal tõuseb õienupp jälle vee peale ja avaneb. Nii saame vesiroosiõite järgi teada kellaaega. Pilvise ilmaga on õied suletud.

Vesirooside tumerohelised lehed on hästi sitked, varred pikad ja painduvad nagu kummitorukesed. Pealt on nad kaetud vahaja korruga, seetõttu voolab lehele sattunud vesi tilgakestena maha. Vesiroosileht on alati pealt kuiv. Vee alla vajuta-

tud leht tõuseb aga kohe veepinnale, sest ta on seest õhuga täidetud.

Vesiroosi käsivarrejämedused juurikad on põhjamudas. Juurikaid ja lehti söövad veeloomad mügri, ondatra, kobras, aga ka põder, karu ja metssiga. Vanasti kasutasid inimesed vesiroosi tärkliiserikkaid juurikaid toiduks.

Kaunite vesirooside kohta on loodud palju muinasjutte. Neis räägitakse, et vesiroosiõied on näkid, taimeõiteks muutunud kaunitarid. Indiaanlaste muistendi järgi on vesiroos tekkinud sädemeist, mis kukkusid alla, kui kaks tähte — Põhjanel ja Ehatäht omavahel riieldes kokku põrkasid. Mõnel maal arvati vanasti, et sõjamehed, kelle vapil, kilbil või lipul on seitsme vesiroosiõie kujutis, on võitmatud. Ka usuti, et vesiroos on abimeheks reisijale pikal teel. Seepärast riputati reisile minnes kaela kotike vesiroosijuurika tükiga.

Ilusate õite pärast on vesiroosid Eestis looduskaitse all. Iga inimese kohus on neid hoida, sest nad ju ehivad meie põhjamaiseid veekogusid.

ÕIE JAAGOMÄE

Pildistanud FRED JÕSSI

Esikaanel IIVI RAUDSEPA
joonistus «MEIE UJUME».

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 7 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mard (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mard 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja E. Rebane 681-496, toimetaja A. Jürgens 681-538, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 5. VI 1978. Trükkida antud 22. VI 1978. Trükiaru 69 000. Ofsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,72. MB-05679. Tellimise nr. 1916. EKP Keskmittee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090, Пärnu маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пärnu маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 1916. Тираж 69 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

MEES

ELAS KORD ÜKS MEES,
KEL TUHAT TÖÖD EES.

TA TÖÖTAS KÕIK ÖÖD,
TAL OLI PALJU TÖÖD.

TA TÖÖTAS KOGU AEG
JA LÕPUKS SAI TAST AED.

JA AIAD JU EI TÖÖTA,
NAD ON JU ILMA TÖÖTA.

*

NII ELAS VANA MEES,
KEL TUHAT TÖÖD EES.

LILIT RUMMO,
Tallinna 1. Keskkooli
IIa klassi õpilane

SUVEMULJED

Suveõhtul käin koos isaga väljas
päikeseloojangut vaatamas. Õhel
õhtul jätsin õue minemata. Hommi-
kul rääkis isa, et ta nägi nahkhiiri.
Isal on isegi foto olemas.
Ükskord öösel lendas nahkhiir mulle
teki peale, küll ma olin kohkunud!
Aga minu kiljatuse peale kohkus ka
nahkhiir ja lendas minema.

MAIU KINGU,
Tallinna 4. Keskkooli
Ie klassi õpilane

EKSKURSION JALATSIVABRIKUSSE

Meie väikeses Võru linnas asub jalatsivabrik, kus valmistatakse laste
susse ja sandalette ning suurematele spordikingi.
Ühel päeval teatas õpetaja meile, et homme läheme jalatsivabrikusse.
Seal nägime oma silmaga, kuidas valmistati susse. Nägime, kuidas masi-
nad löiksid nahast vastavad tükid välja, siis õmmeldi need kokku ja
pandi puust liistude peale, mis hoiavad sussid vormis. Praaksussid
läksid konveieril uuesti parandamisele, aga head sussid pakkimisele.
Meil lubati kaasa võtta nahajääfmeid, millest nüüd tööõpetuse tunnis
võime ilusaid asju valmistada.
Oli tore ja meeldejääv ekskursioon.

URMAS PIIRISILD,
Võru 1. Keskkooli
IIb klassi õpilane

AHV

AHV TAHTIS TURNIDA,
JÄNES AUHINNA ANDIS KA.
AHV TURNIS VIPS JA VOPS,
SABA TEGI LIPS JA LOPS.
AUHINNAKS APELSINI SAI,
MILLE KOHE ÄRA SÕI.

MALLE KUUSIK,
6-aastane

ARMSAD LAPSED!

Täna kõiki, kes mulle joonistasid ja kirju-
tasid. Eriti meeldib mulle, kui minust pilt
joonistatakse, nagu seda olid teinud Kat-
rin Mellis ja Imbi Rüütel ja Kaie Kirst ja
Mari Pae.
Kas ma olen juba öelnud, kes aprilli-
ülesande lahendamise eest preemiaks
spordikoti sai! Monika Küttim Hiumaalt.

TEIE KLAABU

«Minu kauge sõber» — joonistanud 6-aas-
tane ENE REINEM Kingissepa 2. Laste-
päevakodust.